

Vakantie in Engeland- een illusie armer.

Al van kinds af aan ga ik vrijwel jaarlijks naar Engeland; sinds we honden hebben nooit meer dan een dag of tien, omdat ik niet zo lang zonder kan. Niets heerlijkers leek me dan ook om nu eens langere tijd mét honden in Engeland op vakantie te gaan. In december 2002 begonnen de voorbereidingen. Voor mijn gevoel deed ik tijden niets anders dan met onze 3 honden op en neer naar de dierenarts en allerlei instanties rijden. Tasa moest gechipt, er moest bloed worden geprikt, de honden moesten tijdig worden geënt en meermalen onderzocht en een hele papierwinkel moest her en der worden ingevuld (en wel tot op de komma nauwkeurig). Maar de beloning die lonkte, een prachtige cottage in Northumbria met schitterend uitzicht en lange wandelingen over de moors en langs Hadrian's Wall, was dat alles (en het vele geld dat het kostte) meer dan waard. In mijn visioenen liepen wij heerlijk ontspannen over de moors, terwijl de jongste twee honden om ons heen dartelden en Tasa, die heel lange wandelingen niet meer kon maken, lekker rondscharrelde op haar 'landgoed'. Over de talloze schapen die in het gebied loslopen, maakte ik mij in het geheel geen zorgen: de honden vinden schapen totaal niet interessant en bovendien zijn ze goed getraind en komen gelijk als ik fluit, ook als ze in het bos eens een ree opstoten.

In juli was het eindelijk zo ver en na een relaxte reis kwamen wij aan bij onze cottage, die midden in een groot, omheind weiland lag. Ideaal, dacht ik, om de honden lekker even in los te laten voor hun ochtend- en avondplasje. De, niet zo grote, grastuin van de cottage was afgescheiden van het weiland met een stevige afrastering en een muurtje, zo te zien hoog genoeg om de honden er binnen te houden. Toen alle bagage uitgeladen was, liet ik de honden uit de auto en liep een eindje het weiland in. Opgewonden en blij renden ze voor me uit, om vervolgens met ongekende snelheid in alle richtingen over het weiland te gaan scheuren; zelfs Tasa galoppeerde er vandoor. Ach, ze moeten even hun energie kwijt na al die uren in de auto, dacht ik naïef. Totdat ik tot mijn verbijstering overal tientallen vogels zoals patrijzen, fazanten, kieviten, grutto's, 'grouse' en ik weet niet wat uit het lange gras op zag vliegen. Ik begon te fluiten en riep de honden streng terug. Met een verwilderde blik in hun ogen en tong op hun tenen kwamen ze even later teruggerend. Duidelijk was dat zij dit een geweldige vakantiebestemming vonden. Ik keerde om naar de cottage, honden op mijn hielen, om nog geen seconde later Jenna ineens als een wilde een sprong te zien maken: een konijn, dat nauwelijks weg kon komen door het lange gras. Tasa en Britt zagen het ook. En terwijl Jenna het konijn klemzette, Britt het van de andere kant insloot en Tasa vast haar bek opendeed om het te pakken, kon ik met een sprong, een brul en een graai naar een nekvel nog net voorkomen dat het beest in een van de drie monden belandde. 'Er zit hier een beetje veel wild en ze mogen het weiland niet meer in,' meldde ik Bram even later, lichtelijk balend.

Dat vonden ook de bewoners van de boerderij verderop in het dal, die de consternatie in het weiland duidelijk niet was ontgaan, want de volgende dag werden we vereerd met een bezoek van de jachttopziener, die mij vriendelijk en beleefd meldde dat het weiland niet bij de cottage hoorde en dat het niet de bedoeling was dat mijn honden het wild van Lord zus en zo opjoegen. Nu konden His Lordship en de centen die hij aan zijn jachtpartijen verdiende mij niet zoveel schelen, maar ik wil niet dat mijn honden als gekken gaan jagen, dus was er verder geen discussie en maakten wij een gezellig babbeltje over jacht, jachthonden en nog wat van dat soort zaken.

Jenna, na deze bijna-succeservaring duidelijk van mening dat het ontsnapte konijn echt niet in het veld maar in de pan thuishoorde, was het echter bepaald niet met het jachtverbod eens. Terwijl ik op het terras van het weidse uitzicht genoot - het hek goed dicht zodat de honden er niet uit konden - zag ik ineens in het weiland weer van alles fladderen. Jenna had een gat in de afrastering gevonden. Het gat werd dichtgezet. Jenna vond een ander gat. Ook dit werd dichtgezet. Jenna sprong over de muur. Er restte nog slechts een oplossing: een lange

lijn aan een grondpen als wij buiten zaten of eenzame opsluiting in de cottage. Pech voor haar vonden we, maar niet erg, want bij onze wandelingen zouden de honden heus wel genoeg aan hun trekken komen.

Ook dat bleek echter een illusie. Het was ons al opgevallen dat er, ondanks het zeer geringe verkeer in deze streek, overal, op iedere weg, zelfs op kleine landweggetjes, om de meter wel een konijnenlijk tegen het asfalt zat geplet. De oorzaak was ons al snel duidelijk. Overal waar we onze route uitzetten stikte het van de konijnen. Niet een paar, maar tientallen, honderden, duizenden. Waar je ook keek, huppelde een konijn, zo kalm als wat, want hun natuurlijke vijanden, zoals vossen en roofvogels, ontbreken nagenoeg en als ze er al zijn, worden die ijverig bejaagd. En op konijnen jagen de Engelsen niet, althans niet in de zomer. Dus kunnen ze zich ongebreideld kwadratisch vermenigvuldigen. Alsof dat niet genoeg was, waren er ook nog massa's patrijzen en 'grouse', die de onhebbelijke gewoonte hebben pas op te vliegen als je er zowat bovenop staat, met als gevolg dat jij net zo van hen schrikt als zij van jou. De honden waanden zich in luilekkerland. Ze hoefden hun bek maar te openen en er vloog zowat een beest in. Drie meter wandelen en ze waren al helemaal gek, sprongen wild in het rond met nog maar één blik in hun ogen: konijn. Zelfs van de schapen, die ze nog nooit een blik waardig hadden gekeurd, dachten ze dat het konijnen waren als ze er een in de verte zagen bewegen. Er was maar één mogelijkheid wilde ik niet jaren van zorgvuldige training om hun jachtpassie in goede banen te leiden voorgoed om zeep helpen: aan de (lange) lijn.

Nu lopen onze honden in de vrije natuur slechts zelden aan een lange lijn (foutje in hun opvoeding, weet ik nu), dus hebben ze er nauwelijks benul van dat ze aan de lijn zitten, laat staan dat ze beseffen dat daar aan de andere kant een baas aan vastzit, zeker niet als ze verblind zijn doordat er voortdurend allemaal beestjes voor hun neus rondspringen of fladderen. Zodoende trokken ze dus even zo vrolijk een sprintje of maakten ineens een zijsprong alsof ze niet aan de lijn zaten, met als gevolg dat wij regelmatig gelanceerd werden. Niet zo fijn, zeker niet als je bij het stijgen en dalen op je voeten moet letten en niet je hond in het vizier kunt houden. Aangezien we niet onverhoeds onder in een ravijn wilden belanden, restte ons slechts een ding: "blinde geleidehonden-training". Dus begonnen we een drieweekse training in niet trekken aan de lijn, rustig lopen zonder tempowisselingen, ook niet voor de baas zijn voeten lopen, niet van het pad af als dat er is, naast de baas lopen (stapje voor stapje) bij stijgen en dalen, gaan zitten en wachten als de baas zijn weg op lastige stukken moet zoeken. Normaal gesproken vind ik honden trainen leuk, maar nu dus even niet. Er zit nogal een verschil tussen een vakantie met ontspannen wandelen met loslopende honden en honden drillen die aan een lijn zitten en ondertussen hun avondmaaltje proberen te vergaren.

Gelukkig hadden we Tasa nog, die het weliswaar ook in haar bol kreeg bij het zien van zoveel konijnen, maar met haar hoogbejaarde poten niet zo ver en zo hard kon dat ik me daarom zorgen moest maken. Zij mocht dus los. Tenminste één hond die niet voortdurend aan de lijn moest lopen. Maar Tasa zou Tasa niet zijn als ze daar niet ook wat op verzon. Op haar vijftiende verjaardag besloot zij, wellicht geïnspireerd door het haar aangeboden verjaardagsmaal van een hele bosbessentaart, dat haar sobere, smakeloze nierdieet brokjes nodig nog meer aanvulling behoefden. Ik had inmiddels een breed pad langs een beekje ontdekt met aan weerskanten muurtjes, waar geen schapen liepen en de konijnen snel onder de muur de wijk konden nemen, wat ze na de eerste dag ook schielijk deden als ze ons aan zagen komen. Hier konden de honden dus loslopen zonder schade aan te richten of iets te vangen. Hier gedroegen ze zich al snel weer normaal, letten weer op mij en spatterden lustig rond in het beekje, terwijl ik ervan genoot om rustig ontspannen om mij heen te kunnen kijken en te lopen zonder gevaar dat mijn arm plotseling zou worden ontwricht. Terwijl ik zo dromerig liep, merkte ik ineens dat Tasa was achtergebleven. Toen ik op haar afliep, sprong

ze ineens van me weg en hoorde ik een akelig gekraak. Ik greep de dame in haar lurven en peuterde wat de resten van een dood konijn bleek te zijn tussen haar afgesleten tanden vandaan. Ik deed het af als een incident en liet haar weer gaan, maar helaas.... In de beek lagen nogal wat half vergane konijnenlijken. Er ontspon zich nu een hechte samenwerking tussen Tasa en Britt. Waar Tasa ooit muizen uitgroef en die speciaal neerlegde -kijk, hier heb je een muis- voor Britt die rustig naast het gat zat te wachten, vond Britt het nu tijd om de rollen om te draaien. Ze liep de beek in voor een enthousiaste, zeer dankbare Tasa uit en wees keurig ieder halfvergaan konijn aan. Nu heb ik ooit met een gillende Tasa bij de dierenarts gestaan, terwijl er een klemzittend stukje kippenbot, dat zij in het park in een onbewaakt ogenblik had verorberd, uit haar achterste werd gepeuterd en die ervaring wilde ik niet graag herhalen. Dus was het met haar vrijheid én de mijne gedaan. Engeland, ach Engeland, nooit had ik gedacht dat ik het leuker zou vinden je te bezoeken zonder honden dan met honden.

We zullen vast nog wel eens gaan, mét honden, maar dan gaan we, zónder honden, eerst konijnen tellen in de streek van onze keuze. Voorlopig houden we het bij Frankrijk, waar we altijd dankzij de jachtpassie van alle Fransen rustig hebben kunnen wandelen zonder dat het wild ons om de oren vloog en voor de voeten liep. En als er weer eens een pup bijkomt, dan krijgt die een super strenge luilekkerlandtraining.

Elian Hattinga van 't Sant